

Hjalmar og Hulda

På blomsterklædt bakke sad Hjalmar så tavs,
thi afskedens time var nær,
han skulde snart drage til fremmede land
og kæmpe mod fjendernes hær.
Hans hjerte det banked', mens vestvinden lufted',
han sukked', skønt blomsterne yndelig dufted'.
Han vented' på Hulda, hans glæde og lyst,
hans elskede pige og eneste trøst.

2. Og solen sig nejed', og himlen blev rød,
og skyerne stege fra vest;
hans kinder blev hvide, og bleg som en død
han vilde bestige sin hest.
Da så han i frastand sin Hulda at komme,
han hørte soldaternes trompet og tromme,
da tøjred' han atter sin modige hest
og iled' til Hulda så glad som til fest.

3. "O, Hulda, du elskte, kom hid i min favn,
i morgen jeg rejser fra dig.
Forglem ej din Hjalmar, forglem ej mit navn,
o, Hulda, vær tro imod mig.
Thi stedse, ifald jeg må blive i live,
du trofast og ung i min tanke skal blive;
ja, lov mig, du Hulda, at være mig tro,
da glemmes min sorg, og mit hjerte får ro."

4. "Min Hjalmar, ret aldrig jeg bryder min ed,
og ej skal jeg glemme dit navn;
jeg misted' min glæde, jeg misted' min fred,
om du tog en anden i favn.
Det aldrig skal spørges, hvor end jeg skal vanke,
at jeg skulde skænke en anden en tanke.
Før døden os kalder, før skilles vi ej,
mit hjerte for evigt kun tilhører dig."

5. "Nu vel, da jeg siger et kærligt farvel,
farvel da, min yndige brud.

Jeg elsker dig, Hulda, i sorg som i held,
det ord hører himmelens Gud.

Blandt kugler og strid du min tanke skal være,
hvis Gud fører atter mig hjemad med ære
og vil os forlene med sejerens krans,
da drager jeg hid med musik og med dans.

6. Du elsker mig, Hulda, og jorden mig bær,
jeg duggen på rosen er lig,

du elsker mig, Hulda, og lykken den er
ej nu mere fremmed for mig.

Jeg mindes, o Hulda, din nattergal-stemme,
der lyder så dejlig i skoven herhjemme.

Farvel, du min elskte, et kærligt farvel,
farvel, søde Hulda, og bed for mit held."

7. Han trykkede Hulda så ømt til sit bryst,
og læberne mødtes til kys.

Og månen beskindet' den blomstrende kyst,
og natten var stille og lys.

Nu Hjalmar red hjemad med tårer i øjet,
hans hest bar ham fremad og sprang så fornøjet.

Den nattergal sang i den dejlige lund,
da Hjalmar drog bort just i midnattens stund.

8. Men næste dags morgen før solen stod op,
lød krigersk trompeternes klang,

som løjtnant red Hjalmar nu foran sin trop
og hilste med sabel og sang:

"Farvel, du min fader, farvel kære moder,
lev vel til vi ses, både søster og broder.

Farvel, kære Hulda, farvel nu på stand,
farvel, du mit elskede fædreland!"

9. Så red de mod havnen med sang og musik
og stege så trøstig ombord,
og bølgerne sagte fra strandbredden gik,
og vinden frembruste fra nord.
De styrede kursen mod Frankerigs lande,
den sjette dags morgen ved kysten de stande,
i hurtige marscher de ilede frem
til franskmandens lejr, hvor man ventede dem.

10. Og syv år gik hen, inden krigen var endt,
det var i skærsommer en dag,
da Hjalmar mod Norge sig atter har vendt,
med glæde svang troppen sit flag.
Hans lykke var stor, thi nu skulde han havne
i glæde og atter sin Hulda omfavne.
Dog Hulda hun havde ej trofast holdt stand:
hun havde alt valgt sig en anden til mand.

11. En stjerneklar aften gik alle i land,
o, hvor de var glade i sind.
Nu stod de jo atter på fædrenestrand,
de krigsmænd med brunede kind.
Men Hjalmar red fremad i natten så rolig,
at favne sin Hulda i fiskerens bolig.
Dog huset var lukket, hans kaldende røst
kun hørtes som ekko langs blomstrende kyst.

12. Så bandt han da hesten, til døren han gik
og bankede sagtelig på,
og lige derefter at skue han fik
en fisker ved vinduet stå.
Han spurgte: "Hvem banker på døren så silde?"
"En løjtnant, der er alt fra Gyldenstolskilde!"
"Hvem søger du da, og hvorfra kommer du?"
"Jeg søger min Hulda, så svar mig da nu!"

13. "Ja så, det er Hjalmar, nu kender jeg dig,
velkommen fra fremmede land.
Dog søg ikki Hulda, thi her er hun ej,
hun færdes i højere stand.
Forældrene døde, og fiskerens hytte
blev hende for trang, derfra vilde hun flytte.
I dag med grev Rosenkrans står hun just brud
og er nu hans hustru for verden og Gud."

14. "O himmel og afgrund, mit hjerte, o brist!"
skreg Hjalmar og slog sig for bryst.
"Mit bedste på jorden det har jeg nu mist'
på jorden jeg finder ej trøst.
O Hulda, o Hulda, hvi kunde du svige?
Jeg elskede dog så oprigtig min pige!
Dog hævn vil jeg øve, så sandt jeg er her,
i aften man skal spørge nyt fra mit sværd."

15. Så red han afsted da i midnattens stund
til slottet, hvor bryllupet var,
og hesten den skummed', i blod stod dens mund,
den vrinsked, og skoven gav svar.
Snart brused' musikken fra salen derinde,
og tusinde lys udfra kronerne skinne;
hans hjerte det rased', han standsed' sin hest
og tren ind i salen som ubuden gæst.

16. Han standser i døren, han stirrer omkring,
forvirret omvanker hans blik.
Af fingeren drog han den gyldene ring,
som en gang af Hulda han fik.
Og tårerene væde de dødblege kinder,
snart blikket den elskede Hulda genfinder,
en myrtekrans smykker den dejlige brud,
der svigted' sin Hjalmar og glemte sin Gud.

17. Han trykkede bruden så hårdt i sin favn:
"O Hulda, o, hvad har du gjort?
Du svigted din Hjalmar, du glemte hans navn,
ak, tænk på den ed, som du svor.
Du ægted en anden, men ham skal du miste:
o Hulda, o Hulda, mit hjerte må briste.
Jeg elsked' dig trofast i sorg som i lyst.
Men hvor skal jeg nu finde glæde og trøst?"

18. Se, her er den ring, som en gang du mig gav,
i ti år jeg trofast den bar,
vel skal den ej pryde min hånd til min grav,
dog aldrig jeg plettet den har.
Men hvad vil du sige, når snart du nu skuer
min grav, mon da ikke fortærende luer
vil pine dit hjerte og røve din ro,
når natten med mørke omhyller dit bo."

19. Da segnede Hulda; afmægtig hun lå,
og kransen af hovedet faldt,
dog Hjalmar den splitted' i stykker så små,
men brudgommen blev nu hidkaldt.
Og Hjalmar han uddrog sit sværd da i vrede,
og brudgommen sit, og nu begge de strede;
ung Hjalmar han hugged', så sværdet det klang,
og brudgommen dræbtes, og blodet det sprang.

20. Derefter jog Hjalmar sit sværd i sit bryst,
og alle af salen forsvandt,
end kaldte på Hulda i døden hans røst,
nu lå der to lig der forsandt.
Da vågnede Hulda fra afmagtens slummer,
hun stirred' forvildet, ej tanker det rummer,
da hun så sin brudgom lå død i sit blod
tillige med Hjalmar, som grumt hun forlod.

21. Nu bragte de Hjalmar til fædrenes borg,
til Gyldenstols skovsmykte kyst.
Der hjemme der fødtes så blytung en sorg
i begge forældrenes bryst.
Man lagde hans lig i en stue ved haven
i fred, medens graveren uddybed' graven;
men næste dags morgen, da alting var tyst,
man Hulda fandt død ved hans blodige bryst.

22. Der lå hun og slyngede om ham sin arm,
hans hånd holdt hun trygt til sin mund;
der hviled' de stille med barm imod barm,
som hin gang i aftenens stund.
Så lagdes de begge i graven tilsammen,
i døden blev bryllupet holdt uden gammen,
der hviled' de begge de elskende to,
i livet bor sorgen, i graven er ro.

23. Hver gang, siger sagnet, når midnatten har
sit tågede tusmørke lagt
på bakken, hvor Hjalmar og Hulda før var,
står Hulda i sølverhvid dragt.
På pladsen, hvor kærlighedssang de istemte
og udtalte eden, som Hulda forglemte,
stå Hjalmar og Hulda med udslaget hår
og favnes og svinde, når midnatten slår.

Upprunaliga svensk vísa eftir Wilhelmina Ståhlberg, har hon er 17 ørindir. Ummyrkt á donskum av Julius Strandberg 1904. Her úr Dimmalætting 10. december 1981. jd.